RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

nr. 175.810 van 16 oktober 2007
in de zaak A. 180.919/XIV-28.430.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. HINNEKENS,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 9 februari 2007 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 18 december 2006 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen;

Gelet op de beschikking nr. 246 van 19 februari 2007 waarbij het cassatieberoep toelaatbaar wordt verklaard;

Gelet op artikel 19 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur R. VERCRUYSSEN, op grond van artikel 19 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 12 april 2007 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 juni 2007;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur R. VERCRUYSSEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 57/11, 57/22 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging opwerpt; dat zij een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht in jurisdictionele zaken geeft en aanvoert dat uit de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt waarom de middelen van de verzoekende partij worden verworpen, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zich niet als een jurisdictioneel orgaan maar als “een soort super-bestuur” opstelt zonder de aangevoerde middelen te ontmoeten, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen herhaaldelijk stelt dat de antwoorden van de verzoekende partij op de ter zitting gestelde vragen “niet overtuigen”, zonder aan te geven waarom, dat de Tsjetsjeense afkomst van de verzoekende partij niet wordt gewaardeerd in verhouding tot de voorgehouden misleiding of onwaarachtige verklaringen, alhoewel de afkomst zelf voldoende zou kunnen zijn om iemand als politiek vluchteling te erkennen, dat de Tsjetsjeense afkomst in een aantal andere gevallen determinerend bleek, dat het verzwijgen van een asielaanvraag gecombineerd met het gebruik van een vals stuk geen beletsel is voor de erkenning als politiek vluchteling, dat het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, een soepele bewijslast vergt, dat er sprake is van een diepgaande breuk met het land van herkomst, dat ook is geoordeeld dat iedere Tsjetjseen waarvan niet vaststaat dat hij tot het pro-Russische overheidsapparaat behoort, wordt geacht te worden vervolgd, dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid een noodzakelijke tussenstap is doch het antwoord op de kern van de vraag niet mag verhinderen, te weten het al dan niet bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dat de verzoekende partij een medisch attest heeft neergelegd doch dit niet heeft kunnen laten vertalen omdat zij het slechts juist voor de zitting kreeg, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de zaak had moeten uitstellen ofwel het stuk had moeten aanvaarden, dat de zogenaamde tegenstellingen en tegenstrijdigheden niet van aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden, dat in de bestreden beslissing enkel en ten onrechte wordt gemotiveerd waarom de verzoekende partij niet als vluchteling wordt erkend en dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit kan worden besloten dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

op haar van toepassing zijn, dat blijkbaar geen rekening is gehouden met de Tsjetsjeense afkomst van de verzoekende partij en dat die afkomst als een element zou kunnen gelden om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

1.2. Overwegende dat de verzoekende partij sub a), sub b) en sub c) eerst aanvoert dat in de bestreden beslissing niet op alle door haar opgeworpen middelen wordt geantwoord en dat de motivering te vaag is, doch dat zij daarbij niet aangeeft op welke middelen niet zou zijn geantwoord of op welke concrete punten de motivering zou falen; dat het eerste middel in die mate kennelijk niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat artikel 57/11 van de Vreemdelingenwet enkel de beroepsmogelijkheid bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen tegen beslissingen tot weigering van de erkenning als vluchteling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf en dat de verzoekende partij niet uiteenzet hoe die bepaling zou zijn geschonden; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen als administratief rechtscollege jurisdictionele beslissingen uitspreekt zodat noch de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, noch artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen op haar beslissingen van toepassing zijn; dat het eerste middel in die mate niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat artikel 13 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen voorziet dat de documenten waarvan de vreemdeling of zijn advocaat en de Minister of zijn gemachtigde willen gebruik maken, in originele vorm of onder vorm van een kopie aan de Commissie worden voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging opgesteld werden, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling; dat in het tweede lid van dat artikel wordt bepaald dat de Commissie bij gebrek aan dergelijke vertaling niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet tot een bijkomende appreciatie of motivering is gehouden wanneer zij niet-vertaalde stukken niet aanvaardt; dat dit in casu des te meer geldt omdat de verzoekende partij voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet blijkt te hebben opgeworpen dat vertaling van het stuk, dat zij vijf dagen voor de zitting had ontvangen, niet mogelijk was en omdat geen melding van een verzoek om uitstel op de zitting van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wordt gemaakt; dat het eerste middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij verder in de uiteenzetting van het middel haar Tsjetsjeense afkomst benadrukt en op algemene wijze stelt dat die in aanmerking had moeten worden genomen voor haar erkenning als vluchteling, zoals in een aantal andere zaken zou zijn gebeurd; dat asielaanvragen individueel worden behandeld, dat de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen precedentswaarde hebben en dat de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om zelf in de beoordeling van de feiten te treden; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen volle rechtsmacht heeft zodat zij van de zaak in haar volledigheid kennis neemt; dat de verzoekende partij niet aantoont dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op grond van de in aanmerking genomen tegenstrijdigheden niet zonder schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen tot de ongeloofwaardigheid van het relaas en derhalve tot een gebrek aan gegronde vrees voor vervolging zou kunnen besluiten; dat, in het licht van die motieven, de uiteenzetting over het feit dat andere Tsjetsjenen wel als vluchteling zouden zijn erkend en dat de Tsjetsjeense afkomst op zichzelf al determinerend kan zijn, niet dienstig is; dat het eerste middel in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond is;

Overwegende dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan maar dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist; dat de verzoekende partij door dermate tegenstrijdige verklaringen af te leggen dat haar relaas volstrekt ongeloofwaardig wordt bevonden, zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk maakt; dat in de bestreden beslissing aldus op wettige wijze op grond van de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij tot het niet-toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus kon worden besloten; dat het eerste middel ook in die mate ongegrond is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48, 49, 50, 52, 57/6 en 63/2 van de Vreemdelingenwet opwerpt; dat zij aanvoert dat haar Tsjetsjeense afkomst niet wordt betwist en dat zij de uiteenzetting uit het eerste middel herhaalt volgens dewelke haar Tsjetsjeense afkomst zou volstaan om als vluchteling te worden erkend;

2.2. Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel sub 1.2. hierboven blijkt dat het relaas van de verzoekende partij volstrekt ongeloofwaardig is bevonden en dat de uiteenzetting over de erkenning omwille van de Tsjetsjeense afkomst derhalve niet dienend is; dat die motieven door de herhaling van dezelfde uiteenzetting als in het eerste middel evenmin in het tweede middel worden ontkracht en dat daaraan geen afbreuk wordt gedaan door de verwijzing in het opschrift van het tweede middel naar een hele reeks bepalingen uit de Vreemdelingenwet; dat het tweede middel om dezelfde redenen als het eerste middel ongegrond is;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna “Richtlijn 2004/83") en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet opwerpt; dat zij aanvoert dat het niet volstaat enkel te motiveren dat de verzoekende partij ter zitting geen elementen heeft aangevoerd waaruit kan blijken dat de bepalingen van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet op haar van toepassing zijn en dat blijkbaar geen rekening wordt gehouden met de Tsjetsjeense afkomst van de verzoekende partij;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij niet aangeeft welke bepaling van Richtlijn 2004/83 zij geschonden acht, daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van die Richtlijn; dat het derde middel alleen al om die reden in die mate niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet naar de bespreking in fine van het eerste middel kan worden verwezen; dat het derde middel in die mate ongegrond is;

4. Overwegende dat er grond is om toepassing te maken van artikel 19 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State; dat het cassatieberoep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien oktober tweeduizend en zeven, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	J. CASNEUF,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

J. CASNEUF. **C. ADAMS.**